

*Dědička
Valcourtu*

*Catherine's
Coulter*

Dědička Valcourtu

PRAHA 2011

Přeložili:

LUDMILA A TOMÁŠ HAVLÍKOVI

Catherine Coulter: Dědička Valcourtu

Vydání první

Copyright © 2010 by Catherine Coulter

This edition published by arrangement with Trident Media Group, LLC

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1625. publikaci

Přeloženo z anglického originálu The Valcourt Heiress

vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons,

published by the Penguin Group, New York v roce 2010

Český překlad © 2011 Ludmila a Tomáš Havlíkovi

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Ricardo

Odpovědný redaktor Josef Frais

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-411-0

BARONET

Praha 2011

Catherine Coulter

Dědička Valcourtu

*TOMU POTWINOVI,
který spravuje mé webové stránky
již od zrození internetu.*

*Vřelé díky Tobě i Diane.
C. C.*

~ 1 ~

HRAD VALCOURT

KVĚTEN 1278

VĚDĚLA, ŽE MUSÍ NĚCO PODNIKNOT. POKUD NIC NE-
udělá, matka ji donutí, aby si vzala Jasona z Bren-
nanu.

Její matka, vdova po hraběti z Valcourtu a nyní abatyše kláštera v Meizerlingu, k ní před soumrakem vtrhla se svou ozbrojenou stráží a začala jednat – panovačně a arogantně. Muži ohromeně zírali na okouzující tvář lady Helen, na její bílou pleť a zlaté vlasy bez jediné stříbrné nitky, naslouchali jejímu sametovému hlasu, který pronikal do všech koutů hlavní síně, a okamžitě plnili všechny rozkazy, které vyslovily její nádherné rty. Své dceři, zničené žalem, jenom stroze oznámila, že se do dvou dnů provdá.

Nešťastní dívka teď jen nevěřícně zírala na ženu, která ji přivedla na svět, na ženu, kterou vůbec neznala a věděla o ní jen to, co si povídali lidé – že je to čarodějnice obdařená nepředstavitelnou mocí. Hovořili o ní šeptem, ústa si zakrývali dlaní a vyzařoval z nich strach.

Ona sama se s matkou setkala jenom třikrát, ale ani jedinkrát ji při tom neviděla čarovat. Ty pověsti o souse-dově manželce, která se udusila, protože své paní – lady Helen – odmítla prodat klisnu, o kterou měla zájem, o morové ráně, která postihla vesnici, v níž lady Helen urazil jakýsi mnich. A teď ke všemu náhle zemřel dívčin otec, přestože byl ještě před dvěma dny zdravý a silný a jeho lékař neobjevil žádnou zjevnou příčinu jeho smrti. Ležel nyní na svém lůžku ve sváteční tunice a kalho-tách, ruce na hrudi měl překřížené a vedle něj spočíval nádherný meč, připevněný k opasku. A jeho muži se mezitím zpíjeli do němoty v hradní síni. Co se teď stane? Zesnulý hrabě po sobě nezanechal žádného muž-ského dědice, jenom dceru, která neměla žádnou moc, manželku-čarodějnici, která by všechny dokázala zničit pouhým mávnutím ruky, a vojáky, kteří teď vdovu obklopovali.

Musela něco podniknout, protože jinak ji prodají Jasonovi z Brennu, jehož viděla jen jedinkrát v živo-tě, a to pouze necelou hodinu. Byl mladý a urostlý, ale když na ni upřel velké černé oči, cosi uvnitř se v ní vzepřelo. Jako kdyby se v nich skrývalo nějaké temné tajemství. Matka měla oči šedé jako bouřkové mraky a dívka se jich bála víc než samotného ďábla.

Vyklouzla z velké síně Valcourtu a přitáhla si plášť pevněji k tělu, protože nízko na obloze visely těžké dešťové mraky, mezi nimiž matně prosvítalo jen pár hvězd, a černou mrazivou nocí se ozývalo táhlé skuče-ní větru. Když se pak plížila prostorem mezi vnitřním

a vnějším opevněním hradu ke stájím, uvědomila si, že vlastně nemá nejmenší tušení, kam půjde. Ale teď na tom nezáleželo, něco už vymyslí. Až dosud si pokaždé nějak poradila. Náhle uslyšela mužský hlas a málem vyjekla. Hlas se blížil. Co teď?

2

VÝCHODNÍ ANGLIE

KVĚTEN 1278

JELI ZA SEBOU PO ÚZKÉ HRBOLATÉ PĚŠINĚ CLANDORSKÝM lesem, považovaným za starodávné magické místo prochnuté zlými kouzly. Obklopovaly je shluky mohutných borovic, dubů a javorů a jejich větve se jim proplétaly nad hlavami jako živá klenba. Za měsíc už budou hustě obrostlé listím. Teď mezi čerstvě rašícími lístky jasně svítilo teplé odpolední slunce.

Garron nastavil obličej zlatavým paprskům a lehkému vánku. Dnešek patřil ke dnům, kdy si člověk říká, že stojí za to žít, a kdy ho zaplavuje naděje, že má před sebou ještě mnoho podobně příjemných dní. Bůh se jim postaral o další zázrak – už tři dny nepadla z nebe ani kapka. Aleric mužům tvrdil, že je to skutečně zázrak,

a doložil svá slova vzpomínkou, jak se jeho děd kdysi holedbal, že ho na celé dvoudenní cestě ani jednou nepřepadl déšť. Ale strávit na cestě tři dny, aniž by se vám z nebe na hlavu nevytilo jediné vědro dešťové vody? To bylo něco neslýchaného. Měli štěstí a rozhodně to mohli považovat za dobré znamení. Všichni jeli mlčky, pohroužení do vlastních myšlenek. Garron myslel na svého bratra Arthura a nešlo mu do hlavy, jak mohl v tak mladém věku zemřít. Vždyť mu bylo teprve třicet let! Král o příčině jeho smrti nic nevěděl. Garronovi i jeho mužům se teď zřejmě honila hlavou stejná otázka – jak se na jejich příštím životě podepíše skutečnost, že se tak z Garrona stal lord Garron, hrabě z Warehamu – šlechtic, který teď vlastní rozsáhlé pozemky, má svůj hrad a pravidelný příjem z několika zemědělských usedlostí i ze dvou menších měst a hradů? Možná mysleli i na to, že je zakrátko čeká návštěva u lorda Severina a lady Hastingsové. A také by rádi věděli, jestli je Wareham stejně úchvatné místo jako Oxborough.

„Nijak vás to nezdrží, Garrone,“ řekl mu král Eduard. Přitom se mu v pověstných plantagenetovských modrých očích objevily vemlouvavé šibalské ohníčky, jako kdyby chtěl dodat svým slovům na důrazu. „Před odjezdem do Warehamu můžeš Severinovi předat tuto žádost.“ Král kývl hlavou na svého tajemníka, lorda kancléře Roberta Burnella, a ten Garronovi podal pevně stočený pergamenový svitek, ovázaný tenkou černou šňůrkou. Dokonce ani v nejnevhodnější době – což rozhodně platilo o Garronově nynější situaci – by si nikdo nedovolil odmítnout královu žádost. Proto se panovníkův pergamenový svitek přemístil na Garronovu hruď a zůstal tam po celou cestu z Londýna do Oxborough, hlavního města království Východní Anglie a sídlo hraběte z Oxborough, lorda Severina z Langthorne-Trentu.

Garron neměl nejmenší chuť dozvědět se něco víc o obsahu králova poselství, proto jen odevzdaně vzdychl, protože to znamenalo, že domů dorazí možná až o pět dní později. Utěšovalo ho však pomyšlení, že zase uvidí svého dobrého přítele, jehož král poslal před půldruhým rokem do Oxborough, aby se ujal dědictví po umírajícím Fawkeovi z Trentu a oženil se s jeho dcerou. Během tří hodin se tak ze Severina stal manžel a hrabě z Oxborough v jedné osobě. A už má i malého synka.

Garron se neubráníl úsměvu, když si vzpomněl na blažený výraz, který se Severinovi rozlil po tváři při pohledu na synka Fawkea – pojmenovaného po starém hraběti. Šťastný otec ho tehdy držel v náruči a neubráníl se pošetilé poznámce, že je to nejroztomilejší dítě v celém křesťanském světě. A lady Hastingsová, která seděla ve svém hraběcím křesle, s úsměvem cosi pobrukovala a šila oblečení pro budoucího hraběte.

Kolem půlnoci, když už se všichni odebrali na lůžko, se Garron se Severinem o samotě posadili před masivní krb ve velké oxboroughské síni k šachovnici. Severin provedl tah jezdcem, zapřel se o opěradlo, propletl si prsty, opřel si ruce o pevné břicho a vzdychl: „Víš, že se mi stýská po tom šílenci de Lucym, který otrávil vlastní ženu, aby dosáhl svého cíle?“ Pak soustředil pozornost na Garronův tah pěšcem, rychle přesunul svého střelce na bezpečné políčko a znovu se zapřel o opěradlo. „Už tady nemáme žádné vzpurné sousedy, žádné francouzské žoldnéře, kteří by obtěžovali moje rybářské lodě, ani žádné pašeráky. No, občas se vyskytne nějaký rebel nebo darebák, ale ti vůbec nic neznamenají.“

Garron se zasmál. „Máš už dědice, Severine, to nej-kouzelnější dítě na světě, jak jsi mi sám říkal. A také ženu, která ti po všech stránkách vyhovuje. Oxborough přímo vzkvétá. Můžeš být spokojený.“ Garron se na chvíli odmlčel a prsty se mu zastavily nad pěšcem.

„Už sis přečetl ten králův list? Jeho obsah tě určitě vytrhne z nudy. Nežádá tě panovník, abys pro něj vykonal nějaký odvážný čin?“

Severin provedl tah královnou a prohlásil: „Mat, Garrone.“

„Hmmm!“ Garron se zadíval na šachovnici, vyslal k Severinovi pokřivený úsměv a jemně položil svého krále na bok. „Vyhrál jsi. A teď mi pověz, co po tobě král chce!“

„Žádá mě, abych mu pomohl spářit jednoho z jeho oblíbených hřebců, kterého dostal od francouzského krále Filipa, s klisnou lady Hastingsové Marellou. Přeje si, abych Marellu poslal do Londýna, až nastane její období.“

Takže ho sem král vyslal kvůli *tomuhle*?

„Ach, Trist, pojd' a přivítej lorda Gardina! Celý večer jsi sledovala jenom Fawkea, kdežto mě jsi úplně přehlížela. Mě, který tě krmí a zachránil ti kůži tolikrát, že bys to nespočítala. Přitom dobře vím, že počítat umíš, protože jsem tě pozoroval, jak spravedlivě rozdělujete žaludy mezi svoje mláďata.“

Kuna Trist vyšplhala Severinovi na ruku, usadila se mu na rameni a vyhřívala se v jeho přízni.

„Nazdar, Trist,“ pokračoval Severin a zaletěl pohledem ke Garronovi. „Nejsem špatný člověk. Kdybych měl kousek vepřového, dal bych ti ho. Nevěděl jsem, že si dopřáváš i žaludy.“

„Myslím, že žaludy nežere. Myslím, že s jejich pomocí učí mláďata počítat. Ale teď už jsou skoro dospělá a připravená vyrazit do lesa. Ale říkám si, co by tam asi tak mohli počítat?“

Garron se rozesmál.

Trist jeho smích zaznamenala a zdálo se, jako kdyby chápala dokonce i Severinovy poznámky ohledně žaludů. Po chvílce natáhla tlapku. Garron ji po ní zlehka pohladil a potom ji pošimral na zádech.

„Většinu času hlídá Fawkea. Už jsem jí domlouval, že to není nutné, ale vůbec mě neposlouchá.“

Trist zakňourala a pověsila se Severinovi na krk.

„Och, Garrone, ještě o něco mě král prosil. Nerozepisoval se o tom nějak zeširoka, ale poslal tě sem kvůli tomu, abychom se navzájem podpořili proti společným nepřátelům, protože Oxborough a Wareham neleží nijak zvlášť daleko od sebe. Je pravda, že král nejrůznější rozmíšky mezi svými barony a hrabaty spíš podporuje, jelikož nechce, aby se jeho vazalové spolu nějak spřahovali, ale my dva jsme v tomhle ohledu výjimkou, protože lord Graelam de Moreton nás oba zná a je nám příznivě nakloněn. A král chce, abychom byli silní pro případ, že nás bude potřebovat.“

„Jinými slovy chce, aby mu naši vojáci kryli záda a do truhlic mu proudily naše peníze.“

Severinova ústa se zkřivila v úsměšku. „Jo, přesně tak,“ přitakal a Trist zakňučela.

Garron pozvedl pohár z nádherného tmavozeleného skla, pocházejícího z Porýní. „Jsem připraven být i nadále tvým přítelem a nabízím ti pomoc, kdykoliv ji budeš potřebovat.“

„Já také, pokud jde o tebe,“ řekl Severin a rovněž se chopil poháru.

Oba muži se napili. „Ale už mám všech těch bojů dost. A také mě unavuje pokrytectví, které se rozmohlo u dvora. Zdá se mi, Severine, že teď bych dal přednost troše nudy. Přinejmenším tak na šest měsíců.“

Oba muži pak vypili ještě trochu Severinova vzácného vína a Garron prohrál další partii šachu.

V té chvíli se ozvalo hlasité zakvílení a vytrhlo Garrona ze vzpomínek. Okamžitě zvedl ruku, aby svým čtyřem mužům naznačil, že mají zůstat na místě. Poplácal svého hřebce po šíji ve snaze uklidnit ho a Damokles se okamžitě utiřil. Hned nato uslyšeli další zakvílení, pak

vzrušený mužský hovor provázený rozčileným řehtáním a přešlapováním koní.

„Zůstaň tady,“ pošeptal Garron jednomu ze svých mužů – Alericovi. „Půjdu se podívat, co se děje.“

Sesedl z koně, vytáhl meč z pochvy a tiše zamířil spletitým porostem mezi hustými stromy k místu, odkud zněly mužské hlasy a jejich stále hlasitější klení. Skrz větve letitého dubu spatřil malou mýtinu. Obrovitý muž, velký jako statný hřebec, s tváří zarostlou špinavými tmavými vousy, se snažil chytit chlapce, který se mu houževnatě bránil a pokoušel se hromotluka zasáhnout pěstí všude, kam dosáhl – do tváře, krku, hrudníku. Muž se mladíkovým ranám vyhýbal a neoplácel je, protože mu zřejmě nechtěl zlomit vaz, ale jenom se mu snažil pevně sevřít ruce. Chlapec se však vzpínal a kroutil a přitom se mu podařilo zasáhnout muže do břicha. Garron se na všechno díval jako ohromený. Ten kluk se zjevně nemínil vzdát bez boje a křičel vystrašeným hlasem: „Pust' mě, nebo tě zabiju! Vy blázni, jen se podívejte, jak vám váš vůdce lže. Já vám žádné zlato nezajistím. Způsobím vám jenom neštěstí. Pust' mě!“

Ten hoch měl kuráž, to musel Garron uznat. Ale nepřipadalo mu pravděpodobné, že ten lamželezo mladíka propustí. Vedle něj stáli ještě dva další muži a oba vypadali stejně drsně jako zarostlý hromotluk. V ruce svírali ostré nože a podle všeho byli připraveni zasáhnout do sporu.

„Nezabíjejte ho. Ne! A vy dva zůstaňte vzadu!“ ozvalo se náhle.

Do pŕtky se vložil vůdce tří mužů, který vypadal jako král vedle žebráků. Měl na sobě okázalou červenou vlněnou tuniku a kvalitní zbroj, a u štíhlého pasu se mu houpal nádherný meč. Jeden ze tří mužů přistoupil o krok blíž ke vzpouzejícímu se chlapci, ale vůdce v tu-

nice zvedl ruku v rukavici a zavolał na něj, aby okamžitě zůstal stát na místě.

Garron viděl, že se chlapec uvolnil z hromotlukova sevření, otočil se a praštil ho do nosu tak zprudka, že pod jeho drobnou pěstí zapraskala kost. Celý mužův obličej se rázem zbarvil krví. Lamželezo se sklonil, popadl hochu za límec a mrštil jím o několik stop dál, až ke skalnímu útesu. „Ty spratku! Ty sis dovolil praštit mě do nosu! Čert tě vem, ty fracku mizerná!“ zahřměl na hochu a od úst se mu do všech stran rozletěly krvavé sliny.

3

VŮDCE V TUNICE HO OKŘIKL: „PŘESTAŇ, BERME! ŘÍKAL jsem ti, abys toho kluka nechal na pokoji, ty pitomče! Podívej se, co jsi provedl! Jestli jsi mu rozbil hlavu, můj pán nás všechny zabije. A pokud jsi ho připravil o život, do večera budeš bez vnitřností!“

Berm si přitiskl dlaň na přeražený nos a vyslal nenávistný pohled k hochovi, který teď ležel bez známek života na zádech. „Ten malej mizera není mrtvej,“ prohlásil hromotluk a sklonil se k chlapci, aby ho zvedl ze země. Tentokrát už ale neměl ruce zařaté v pěst. Chlapec, mrštný jako had, však náhle zvedl nohy a kopl Berma do rozkroku. Hromotluk zařval, zavrávorál a oběma rukama se chytil za přirození. „Moje

mužství je pryč! Ten malej zmetek mě o něj připravil!“

Dobrá trefa, pomyslel si Garron. Přišel čas zasáhnout, než se muži na chlapce vrhnou jako smečka vlků. „*Alericu, á moi*,“ vykřikl a s taseným mečem vyskočil zpoza stromů na mýtinu.

„To stačí, mládenci!“ zarazil čtveřici mužů.

Honosně oblečený vůdce na Garrona zařval: „Tohle není vaše věc, pane! Klidte se odsud, a my vás nezabijeme!“

Garron zaletěl pohledem ke třem ostatním ničemům a potom k chlapci, který se od mužů odplazil stranou tak rychle, jak to jen bylo možné. Teď seděl nalepený ke stromu, kolena přitisknutá k hrudi. V jeho očích Garron spatřil naději. Usmál se na něj.

Berm stál dosud v předklonu, oběma rukama se držel v rozkroku, kvílel a z nosu se mu řinula krev. Garron mu pořádně neviděl do obličeje, protože měl čepici naraženou hluboko do čela a celý zbytek obličeje a krku mu pokrývaly neupravené černé vousy. Garron znovu zaletěl pohledem k muži v honosné červené tunice a nenuceně prohlásil: „Rád bych toho chlapce zachránil. Nechtěl byste mi říct, co s ním provádíte?“

Muž v rudé tunice odpověděl: „Je to můj synovec – nevychovaný, neposlušný, rozjívěný kluk. Chci ho jen odvézt zpátky k otci.“

„Jste lhář!“ křikl hoch. „Až do té doby, kdy jste mě vy a ti vaši neotesanci chytili, jsem vás nikdy v životě neviděl!“

Muž v rudé tunice udělal dva kroky k chlapci, ale Garron se mu postavil do cesty a zvedl ruku, aby ho zarazil. „Navrhuj vám, abyste odsud – vy i vaši muži – okamžitě odešli,“ řekl hlasem chladným jako zimní slunovrat. „Pokud to neuděláte, bude vás ještě dnes soudit svatý Petr. Vzhledem k vašim skutkům pochybuji, že budete s jeho rozsudkem spokojení.“

Jeden z mužů zabručel a sáhl pro nůž. „O tom silně pochybuju, ty mizero! Pošlu tě přímo do pekla. Svatej Petr se tebou vůbec nebude zabývat.“

Garron uskočil dozadu a prohlásil: „Podívej se za sebe!“

„Jen se podívej, ty hlupáku!“ ozval se za mužovými zády Alericův hlas. „Jsme tady, pane!“

„Buď okamžitě zmizíte, nebo zemřete. Můžete si vybrat, záleží jenom na vás,“ řekl Garron nenuceným tónem a tasil meč.

Muž v červené tunice okamžitě vytáhl meč z pochvy, zařval: „Zabijte je!“ a vrhl se na Garrona. Tomu neušel hluboký soustředěný pohled mužových černých očí, které se naprosto lišily od očí jeho neurvalých primitivních kumpánů. Tenhle člověk mu byl důstojným protivníkem – odhodlaným a hrdým. Nezahlédl Garron v jeho pohledu i zoufalství? Ne, asi ne. Byl to zdatný bojovník a dobře si to uvědomoval. Garron si všiml, že jeden z hrubiánů míří k chlapci. Uskočil před mečem muže v červené tunice a jediným bleskovým pohybem vytáhl zpoza opasku nůž a bodl jím drsného chlapíka, který užuž sahal po hochovi. Muž se otočil, bezmocně hrábl rukou po noži, který mu projel šíjí, vyslal ke Garronovi nenávistný pohled a svalil se na zem. Na okamžik se rozhostilo hrobové ticho, ale hned nato je přerušil výkřik muže v tunice. „Ty mizero! Teď tě zabiju!“

Ani teď se mě nebojíš, pomyslel si Garron, usmál se a vrhl se na muže v tunice mečem napřaženým před sebou jako kopí. Z lesa mu k uším dolehlo podupávání koní.

„Alericu, povolej ostatní,“ zavolal Garron přes rameno. „Ať ochrání toho chlapce!“ Všiml si, že se muž v rudé tunice už netváří tak domýšlivě jako dříve. Na okamžik se odmlčel, promnul si bradu a popíchl svého protivníka: „Kdybys nebyl tak hubený, vzal bych si tu

tvou červenou tuniku, až tě podříznu. Ale mohl bych tě možná ušetřit, kdybys teď padl na kolena a sám mi ji nabídl. Dám ji tomu chlapci.“

„Nejsem hubený, ty mizero!“

„Když nejsi hubený, co jsi tedy zač?“

„Jsem... Po tom ti nic není. Nevidím jediný důvod, proč bych ti to měl říkat. Zabil jsi jednoho z mých mužů. Za to zaplatíš,“ pohrozil Garronovi a zvedl meč. „Jdi k čertu, moji tuniku nedostaneš!“

„Uvažuji o tom, že jestli ji ten hoch nebude chtít, otřu s ní svého koně, až ti proženu meč břichem. Proč mi nechceš říct, kdo jsi? Čeho se bojíš? Kdo je tvůj pán? Když tě nezabiju, možná z tebe tu tuniku strhne, až se k němu vrátíš s prázdnýma rukama. Jsi tak vychrtlý, že ji třeba použije k vysušení svého vlastního koně.“

Muž v tunice vypjal hrud' a začal nahlas klít.

„Čtyři muži zápolí s jedním klukem,“ pokračoval Garron. „Ukradli jste ho, že mám pravdu?“ zeptal se s divokým úsměvem. „Co jsi zač? Pederast? Nebo je pederast tvůj pán?“

Muži v červené tunice se vydralo z hrdla neartikulované zachroptění, které vycházelo až odkudsi hluboko z hrudi. Garron ustoupil stranou a podrobil muže podrobnému zkoumání ve snaze odhalit jeho slabiny. Se znepokojením však zjistil, že je čilý, hbitý a dobře trénovaný. Uvědomoval si, že jeho protivník nemá jeho sílu, ale zabít ho ještě nemínil. Nejdříve chtěl zjistit, co je zač a kdo je ten chlapec. Proto se prozatím spokojil s tím, že se jen zeširoka ohnal mečem, aby před sebou udržel bezpečný volný prostor a udržel muže v tunice v dostatečné vzdálenosti od sebe. V tom okamžiku Garron učinil důležitý poznatek: právě v tuto chvíli jeho protivníkovi s konečnou platností došlo, že souboj s ním nepřezijí, a rozhodl se vzít nohy na ramena. „Za tohle

mi zaplatíš životem!“ vykřikl na Garrona, přeskočil vystouplý kořen stromu a pelášil pryč.

Garron okamžitě vyrazil za ním, ale chlapík byl rychlý. Kromě toho stál opodál jeho silný kůň, kdežto Garron nechal svého hřebce uvázaného spolu s ostatními koňmi hluboko v lese. Muž v tunice tedy seděl na koni mnohem dřív, než ho Garron vůbec stačil dohonit. A tak jen celý udýchaný bezmocně zíral, jak rudá tunika mizí mezi hustými stromy. Zasunul meč do pochvy a znovu horečně uvažoval, co to bylo za člověka. Věděl, že pokud ho ještě někdy v životě potká, rozhodně pozná tu úzkou tvář i černé žhnoucí oči pod hustým tmavým obočím. Stejně jako pozná jeho válečného hřebce – hnědáka s bílými kotníky –, kterého by si nechal, až by jeho pána poslal do pekel.

Garron uvolnil ruku, kterou svíral jílec meče, a zamířil zpátky na mýtinu. Tam spatřil Paliho s vlhkýma zarudlýma očima, jak bodá jednoho ze zarostlých hromotluků do hrudi a pak ho převaluje na záda.

Mýtina tonula v hrobovém tichu.

„Kde je ten chlapec?“ zeptal se Garron.

Aleric se rozhlédl. „Byl – no, ten malý nevděčník zmizel. Musel být vystrašený, takže podle všeho utekl a schoval se někde hlouběji v lese.“

„Není divu,“ poznamenal Garron. „Co s ním chtěli udělat? Řekl bych, že za něj chtěli požadovat výkupné. To by znamenalo, že na něm někomu hodně záleží.“

„Mám vyslat Paliho, aby se po něm podíval? S těma svýma dlouhýma nohama dokáže prozkoumat mnohem větší plochu než my čtyři dohromady. Nebo Hobbse, který má zrak lepší než ostříž?“

Mladý venkovský šlechtic Gilpin, který Garronovi sloužil téměř dva roky jako panoš, se zasmál. „To je pravda. Hobbsově pozornosti neunikne ani červ, co se ukrývá pod listím.“

Garron se zadíval skrz husté stromy na zmírající odpolední slunce. Připozdívalo se. Garron však měl pocit, že tady toho chlapce nemůže nechat samotného a bez pomoci. Společně se svými muži tedy prohledal každý možný kousek lesa. Všichni na chlapce volali, ujišťovali ho, že mu nezkříží ani vlásek a že ho naopak ochrání, ale marně.

Nakonec Garron prohlásil: „Do setmění nám zbývá už jen jedna nebo dvě hodiny. Rád bych dorazil do Warehamu, ještě než padne úplná tma, a už dnes v noci se vyspal na svém vlastním lůžku.“ Dokonce i jeho ušim to znělo podivně. *Na vlastním lůžku.* Na loži pána hradu, a ne na tom skrovném úzkém lůžku, o něž se před lety dělil s mladším bratrem Kalenem, který je teď už řadu let mrtvý.

Dloubl botou do jednoho z trojice mrtvých mužů a řekl: „Nemáme žádné nářadí, abychom mohli vykopat hroby, takže je tady necháme.“ Znovu se zadíval na slunce a uvažoval, jestli mají hledat chlapce dál a snažit se ho zachránit. Jak daleko je vlastně od domova? A ten zatracený chlap v rudé tunice, který mladíka unesl, kdo to byl? Garron znovu zavolal: „Chlapče! Nechceme ti ublížit. Zabili jsme tvé únosce. Slibuji ti bezpečí. Ukaž se!“

Po několikaminutovém tichu Garronovi došlo, že další snažení už nemá sebemenší naději na úspěch. „Udělalí jsme všechno, co bylo v našich silách – buď přežije, nebo ne. Pojedme domů.“

Na zpáteční cestě ke koním se Garron zeptal: „Poznal někdo z vás jejich vůdce? Toho muže v červené tunice? Nechtěl mi prozradit jak se jmenuje, ani kdo je jeho pánem.“

„Ne, ale je to starý pes,“ utrousil Gilpin a odplivl si na zem.

„Tobě je pouhých patnáct let,“ poznamenal Garron a poplácal mladíka po rameni tak vehementně, že ho málem poslal k zemi vedle jeho plivance. „Takže já

jsem pro tebe také starý pes. A tady Aleric dokonce šedivý kmet s plesnivou bradou.“

„Žádný šedivý kmet s plesnivou bradou,“ prohlásil Gilpin sebevědomě, s rukama založenýma v bok. „Aleric má hlavu jako koleno a bradu hladkou jako oblázek.“

Aleric na hocha zamával pěstí. „Takže já jsem podle tebe starý pes, ty štěně? S hlavou jako koleno?“

Gilpin se na Alerica sladce usmál. „Ale ne! Můj pán je skoro stejně starý jako já. A ty, Alericu, jsi moudrý a štědrý ochránce, jehož stáří nelze určit, a tvoje hlava je jako signální světlo pro všechny, kdo hledají spravedlnost a naději.“

Aleric zařval smíchy.

Garron při pohledu na oba muže jenom zavrtěl hlavou. „Je mi z vás na zvracení.“

„Ne, můj pane, nedělejte to,“ řekl Gilpin, „protože bych vám pak musel vyčistit boty. Ten kluk se možná bojí vylézt ven, protože viděl Paliho rudé oči a považoval ho za ďábla.“

Pali, který byl díky svým dlouhým nohám vyšší než Garron, vyslal ke Gilpinovi děsivý úsměv. „Kdyby mě ten kluk spatřil, ty malá nulo, padl by přede mnou na kolena.“

„Cože?“ nadskočil Gilpin. „Takže ty nejsi ďábel, ale Bůh?“

„Na tvém místě bych sklapnul, Gilpine,“ vložil se do hovoru Gardin, „aby ses za chvíli nemusel někam schovávat.“

„Nebo by mě Pali mohl zašlápnout a vyhnat mi tak duši z těla.“

„To sotva,“ poznamenal Pali a promnul si oči. „S těma očima nemůžu dělat vůbec nic, s příchodem jara mi pokaždé zrudnou.“

„Nemni si je, Pali!“ okřikl ho Garron. „Jen to ještě zhoršuješ. Opláchni si je čistou vodou. A teď už dost,“ řekl a hlas mu zvažněl. „Pojedme domů.“

„Doufám, že ten kluk bude v pořádku. Měl kuráž, jen co je pravda. Viděli jste, jak toho hromotluka zasáhl do nosu?“ řekl Gilpin, znovu se rozhlédl a zavolal: „Hej, chlapče, pojd' sem! Postaráme se o tebe. Jsem stejně mladý jako ty, ukaž se!“

Kuň zaržál a Garron se pousmál. „Hobbsi, vezmi s sebou i koně těch ničemů. Právě jsme zvýšili stavy v našich stájích.“ Hobbs se koním okamžitě zalíbil. Jakmile na ně promluvil svým tichým melodickým hlasem, okamžitě k němu poslušně přiběhli. Nohy měli jako strunky, hlavy drželi hrdě vztyčené a během pár minut už všichni tři funěli do Hobbových velkých dlaní.

O hodinu později Garron zprudka zastavil svého hřebce Damokla. Zvedl ruku, aby zarazil své muže, kteří jeli za ním, a zadíval se kupředu. Hrad Wareham, zbudovaný před pouhými dvěma sty lety, před nimi trůnil na pustém mysu vybíhajícím do Severního moře jako masivní žulová pěst, jako věkovitý maják. Obklopovala ho černá čedičová skaliska, která čněla do výšky asi dvaceti stop, a od moře byl naprosto nedobytný. Jeho bezpečnost zajišťoval i příliv, který by rozbil o skály veškeré lodě, jež by k němu chtěly proniknout.

Při pohledu na chladnou pevnost, která teď patřila jenom jemu, Garrona zaplavil pocit zvláštního uspokojení. Vracel se do Warehamu po osmi dlouhých letech naplněných odhodláním. Odted' bude toto sídlo patřit jeho rodové linii, ne bratrově.

Byl kouzelný jarní večer. Ještě se úplně nesetmělo, ale za hradními zdmi už začal šplhat na oblohu měsíc. Nanejvýš za hodinu na nebi zazáří hvězdy. Ve vzduchu byl cítit lehký večerní vánek, který se novému pánovi Warehamu jemně otíral o pokožku. Připadalo mu naprosto neuvěřitelné, že když tu stál před osmi lety naposledy, zuřila bouře, z oblohy se lil prudký déšť, po krajině se honila vichřice a celý hrad zahalovala chladná

mlha. Tehdy v noci mu bylo šestnáct let a vyjel do tmy, aniž čekal do rána, se svým nejlepším přítelem Barim, synem místního zbrojíře. Bylo to dva dny po otcově pohřbu a jeho bratr mu řekl: „Už tady pro tebe není místo, Garrone. Jsi silný a bystrý. Musíš si najít vlastní cestu.“ Nikdy nezapomene na ten pohled, který se mu naskytl, když se naposledy otočil v sedle, aby se podíval na domovský Wareham. Černé mraky se tehdy na okamžik rozestoupily, těžká mlha se zvedla a on spatřil na temné obloze obrysy hradu, jasně osvětleného blesky. Pomyslel si, jestli se sem vůbec ještě někdy vrátí.

Teď tu tedy stojí, ale bez Bariho. Jeho přítel se po letech utrpení, kdy vyplivoval chuchvalce krve, ukašlal k smrti. Wareham a všechna okolní města i zemědělské usedlosti teď patří jen jemu. Jsou jeho majetkem, jeho dědictvím, představují pro něj budoucnost a je za ně plně zodpovědný.

≈ 4 ≈

„MÁLEM JSEM VYZVRÁTILA VŠECHNY VNITŘNOSTI,“ zamumlala Merry do lehkého tichého vzduchu. Byla tak slabá a otřesená, že se ani neodvažovala pohnout. Nakonec však boj skončil, tři únosci byli mrtví a naživu zůstal pouze jejich vůdce pan Halric, muž věrný Jasonovi z Brennanu. Teď ležela necelých dvacet stop od svých zachránců, ukrytá v otvoru ve kmeni obrovitého dubu, poslouchala jejich debatu a modlila se, ať ji už nepronásledují. Vlastně jim mohla odpovědět, když na ni jejich vůdce volal, ale v té chvíli právě zvracela. Naštěstí ji ten hromotluk se zapáchajícími vousy nezabil.

S vypětím všech sil se odplazila od vlastních zvratků, zůstala ležet na zemi a čekala, až se jí uklidní vnitřnosti

a srdce přestane bušit jako o závod. Vypravila si smích svých zachránců. Určitě nebudou tak špatní, když se dokážou takhle srdečně smát. Ale kdo to může s jistotou vědět? Klidně by se mohlo stát, že by skočila z bláta do louže. Proto raději mlčela a čekala, protože se bála cokoliv podniknout.

Ten velký muž v černém – byl mladý, silný a přísný – ji zachránil. Viděla, jak se jeho nůž noří do šíje jednoho z útočníků, a litovala, že to ostří nevedla její ruka. Neměla sice tušení, jestli by se jí podařil stejně přesný zásah jako jejímu zachránci, ale ráda by se o to přinejmenším pokusila. Ano, byl nesmírně sebejistý a ani v nejmenším nepochyboval o svých schopnostech. Líbil se jí, ale dobře věděla, že je to jen první dojem a že uvnitř může být stejně prohnílý jako pan Halric. Už se poučila, že pokud jde o muže, nemůže si nikdy být ničím jistá. A když si pomyslela na své zkušenosti se ženami, vypravila si matčinu nádhernou tvář a musela se otřást.

Škoda, že pan Halric utekl. Merry už ale poznala, že zlo nikdy neumírá, jenom se odplazí někam do bezpečí a čeká na další příležitost, aby se mohlo vrátit a způsobit zkázu.

Taková smůla! Když tehdy prchala z domova, odplížila se z velké síně, ukradla oblečení jednomu mladíkovi ze stájí, ale pak se zastavila vedle přístavku, protože v blízkosti zaslechla čísi tichý dech. Potom ucítila ukrutnou bolest v hlavě a potom se propadla do tmy. Když se po chvíli probírala, zjistila, že je z ní vězeň a leží přehozená přes hřbet koně, přitisknutá k nohám obrovského páchnoucího hromotluka, který ji širokou dlaní přidržoval za hýždě.

Když si pan Halric všiml, že se probírala, zavolal na své kumpány, aby zastavili. Představil se, oznámil jí, že pro ni má neuvěřitelné překvapení, a rozchechtal se na

celé kolo. „Míříte jinam, děvče! To bude pro všechny překvapení! A za všechno vděčíte jenom mně a mému důvtipu.“

„Váš důvtip v tom nehrál vůbec žádnou roli,“ zašeptala. Pomyslela si, že ji pan Halric praští, ale neudělal to. Určitě ji předá Jasonu Brennanovi. Co jiného by myslel tím odlišným směrem? Ale při smůle, která ji poslední dobou postihuje, věděla, že z toho nic dobrého nevzejde.

Život je nespravedlivý.

Jenomže teď bylo zase všechno jinak.

Tři muži jsou mrtví, ale pan Halric za hlasitého proklínání osudu uprchl. Co by teď měla podniknout? Halric utíkal před tím mladým bojovníkem Garronem – slyšela, že ho tak jeho muži oslovují – jako o život. Halric si podle všeho myslí, že zůstala u něj a je v bezpečí. Prohrál, prohrál! Napadlo ji, že jednou na tohle téma složí pěknou píseň.

Klekla si, zapřela se o dlaně, sklonila hlavu a se zatajeným dechem vyčkávala, až se jí uklidní žaludek. Potom mírně nadzvedla hlavu, ale chvíli musela překonávat pocit, že ji přemůže závrať. Nakonec se rozhlédla kolem dokola. Rozhodla se, že si nebude všimnout palčivé bolesti, která jí dloubala v hlavě nad levým uchem. Zanedlouho se setmí. Od Valcourtu ji dělí necelých deset mil, což ji ovšem nijak netrápilo, protože otcovský hrad byl posledním místem na světě, kam by se chtěla uchýlit.

Už ho nepovažovala za svůj domov – ne od té doby, co se vrátila matka a přivedla Jasona Brennana. Napadlo ji, jak teď asi celou záležitost rozhodne král. Valcourt nemá žádného mužského potomka a – po všem, co se stalo – se ho už zřejmě ani nedočká. Král by jí našel manžela, možná muže stejně prohnitého jako je Jason Brennan.

Až do Valcourtu přijede králův zmocněnec, jak mu matka vysvětlí dceřino zmizení? Samozřejmě si vymyslí nějakou lež.

Merry cítila, jak se jí do očí hrnou slzy, proto rychle zamrkala, aby je zahнала. No, sňatek s Jasonem Brennanem jí teď bezprostředně nehrozí. Je živá, zdravá a svobodná a všichni její únosci jsou až na jednoho mrtví. Což by svědčilo o tom, že Bůh je laskavý.

Teď se musí soustředit jenom na jedinou věc – zůstat naživu. A to se jí podaří. Není žádná bezmocná dívenka, je přece chlapec. Navíc umí číst, psát a sepisovat seznamy nejrůznějších položek, takže se neztratí.

Otec je mrtvý. Znovu cítila jeho ruku, jak ji pevně svírá, dokud ho úplně neopustily síly. Přesně poznala okamžik, kdy zemřel. Polkla slzy. Truchlit bude později.

Jméno toho mladého válečníka nikdy v životě nezapomene. Garron. Zachránil jí život. Vlastně zachránil život tomu chlapci, za něhož ji považoval. Ale to se nikdy nemusí dozvědět. O hradu Wareham už slyšela. Kdo ne? Byl skoro stejně velký jako Valcourt, ale vybavila si, jak jí otec při jedné příležitosti říkal, že tenhle má obrovský strategický význam. Proč by se nevypravila tam? Mohla by se v těch masivních zdech docela dobře schovat a třeba pomáhat správci. Nebo by se třeba sama mohla stát správkyní. Vyškrábala se na nohy, zařala zuby, aby potlačila neutuchající bolest hlavy, a vypravila se za Garronem a jeho čtyřmi muži.

≈ 5 ≈

HRAD WAREHAM *U SEVERNÍHO MOŘE*

GARRON JEL PO PADACÍM MOSTĚ, POSLOUCHAL DUSOT kopyt na konstrukci ze dřeva a železa a připadal si tak šťastný, že tomu ani nemohl uvěřit. Zvedl hlavu ke čtyřem masivním věžím s čtvercovým půdorysem v každém rohu hradu a k vysokým kamenným zdem. Wareham! Teď už jen jeho hrad.

Ale počkat! Kde jsou všichni? Proč tady nevidí žádné vojáky? Měli by přece stát na hradbách a volat na něj. A proč je most spuštěný? Takhle pozdě večer, kdy se už co nevidět setmí, to není moc moudré. Zvrátil hlavu dozadu a zavolal: „Jsem lord Garron, hrabě z Warehamu. Zvedněte padací mříž!“

Odpovědělo mu pouze hrobové ticho.

„Zvedněte padací mříž! Je tady váš pán!“ zařval Aleric.

Ticho.

Garrona náhle zaplavil strach, chladný a tíživý. Něco tu nehraje. Něco je v nepořádku. Pak uslyšel tenký hlas. „Skutečně jste náš nový hrabě z Warehamu? Opravdu jste mladý Garron?“

„Ano, jsem Garron z Kersey. A kdo jsi ty?“

„Já jsem Tupper, můj pane.“

U všech svatých! Starý Tupper, který ve Warehamu střežil hlavní bránu ještě předtím, než se Garron narodil, je stále naživu? „Pověz mužům, ať zvednou mříž, Tupere!“

„Nikdo kromě mě už tady není, pane, ale udělám to!“ Garron uslyšel v Tupperově hlase odhodlaný tón.

„Je ten otrapa skutečně tak starý, jak se zdá podle hlasu?“ zeptal se Hobbs.

„Ještě starší.“ Už když Garron před osmi lety odjížděl z domova, byl Tupper shrbený stařec a v ústech mu zbývalo už jen pár zubů.

Že by u mříže nebyl kromě Tuppera nikdo, kdo by ji zvedl? Garronovi to nedávalo smysl. Co se tady děje? Garrona zaplavil strach. Společně se svými muži pak sledoval, jak se stará železná mříž pomalu zvedá vzhůru za hlasitého vrzání řetězu. Tupper v sobě kupodivu našel dost sil a poradil si s mohutným navijákem. Podařilo se mu zvednout mříž natolik, aby se pod ní Gilpin protáhl. Po chvíli se začala hladce zvedat ještě výš a masivní řetěz vyletěl nahoru. Když pak Garron vjel do prostoru za vnějším opevněním, spatřil Tuppera, vychrtlého na kost, jak na něj ohromeně zírá. Hned nato stařec vykřikl tak nahlas, že to muselo být slyšet až k Severnímu moři: „Mladý lord Garron! Ano, jste to vy, můj chlapče! Konečně jste se vrátil domů! To je ale zázrak! Budiž pochváleni všichni svatí!“

„Ano, jsem to já, Tupere,“ přisvědčil Garron a rozhlédl se kolem dokola, jestli někde nečihá nebezpečí, ale viděl jen to, co sem odjakživa patřilo – dlouhý pruh země, široký asi dvacet stop, se zrezivělými ostrými bodci, které čněly ze země asi tři stopy vysoko a jejichž úkolem bylo rozdrásat případného nepřítele, kterému by se podařilo zdolat vnější hradby. Pokud by tento vetřelec oněch dvacet stop překonal, ocitl by se před další vysokou kamennou zdí a další padací mříží.

Tupper si přiložil dlaně k ústům a zavolal ze všech svých chabých stařeckých sil: „Ellere, zvedni mříž! Lord Garron je doma. Ano, je to on! Jsme zachráněni!“

Zachráněni? Už se téměř setmělo a černé mraky zakryly skoro celou oblohu, takže nesvítily žádné hvězdy. Garron neviděl nic jiného než stíny a znovu ho zaplavil strach.

Damokles vycítil pánovo napětí a nervózně si odfrkl. „Jsme doma, kamaráde! Uklidni se, hned zjistíme, co se tady stalo.“ Čekali na zbrojíře Ellera, jehož si Garron také dobře pamatoval, až zvedne menší mříž. Hned nato vjel Garron se svými muži do prostoru mezi vnitřním a vnějším opevněním s ubytovnými pro vojáky, přilepenými ke kamenné zdi, s jabloňovým a hrušňovým sadem po stranách a s prostornou zeleninovou zahradou, chlévy pro domácí zvířata a s koňskými stájemi. A nad tím vším se do noční tmy tyčila impozantní kamenná hradní věž, vysoká zhruba čtyřicet stop. *Jeho* hradní věž.

Jenomže v celém prostoru, který měl v každé denní i večerní době kypět životem, Garron nespatrił ani živačka. Z hradní věže se nelinulo žádné světlo, nezněly tu hlasy, nepokřikovaly na sebe děti, nekvokala a nekřácala tu drůbež, neštěkali a nevyli psi, v přístřešcích pro dobytek nebučela a nemečela žádná domácí zvířata a nikde se nerochnila prasata.

Garron neviděl jediného bojovníka. Nezaznamenal vůbec žádný náznak života.

Pomalou se svezl z koně a podal Damoklovy otěže Gilpinovi. Odnikud k němu nepronikl ani tenoučký proužek světla. Všude viděl jenom pochmurné temné stíny. Celý hrad tonul v tichu, jako kdyby všichni jeho obyvatelé zemřeli a Tupper s Ellerem byli jediní dva lidé, kteří tu ještě přežívali, ale jejich dny už byly sečteny. Slyšel Gilpina, jak se zhluboka nadechl, a uvědomil si, že jeho muži jsou stále vyděšenější.

Náhle ve tmě spatřil několik dalších stínů.

„Jsem lord Garron,“ zavolal. „Přijel jsem domů. Nikomu nemíním ublížit. Ať jste kdokoliv, ukažte se. Tuppere! Ellere, pojdte ke mně!“

„Nikdo tu není, pane,“ zašeptal Gilpin. „Zůstali tu jenom duchové.“

Aleric vytáhl z pochvy meč a Hobbs s Palim následovali jeho příkladu. Všichni se pak postavili kolem Garrona do kruhu, zády k němu. Garron slyšel, jak si Pali odfrkl a pak zašeptal: „Něco tady nehraje, pane! Neřádl tady mor? Proč vaši lidé nevyšli ven?“

„Z nějakého důvodu se bojí,“ řekl Garron a znovu zavolal na své staré služebníky: „Tuppere! Ellere! Pojdte ke mně.“

Když se starý Tupper konečně – tak rychle, jak mu síly stačily – vybelhal ze stínu, Garron si všiml, že starý služebník je mnohem shrbenější než dřív a šaty má špinavé a roztrhané, ale usmívá se a ukazuje přitom dva zbývající zuby. Garron uchopil Tupperovu ruku do obou dlaní a přitáhl si ho k sobě. Zadíval se mu do vrásčité, větrem ošlehané tváře, a spatřil v jeho očích slzy. „Jsem šťastný, že tě vidím, Tuppere! Mám ohromnou radost, že jsi naživu.“

„Já taky, lorde Garrone. Život je zvláštní, nemám pravdu? Vy jste silnější a statnější, kdežto já se pořád scvrkávám a teď už ze mě skoro nic nezůstalo. Stal se

z vás skvělý muž, silný a přímý. Podívejte se, už vám nesahám ani po ramena.“

Je tak malý a slabý! pomyslel si Garron. Kdyby ho někdo plácl po rameni, skácel by se mrtvý k zemi. Někdy je život skutečně nespravedlivý. „Není pravda, že z tebe nic nezůstalo, Tuppere. Tu mříž jsi vytáhl docela dobře, jen co je pravda. Ale kde jsou ostatní? Kde jsou všichni bratrovi vojáci? Kde mohou být?“

Tupper divoce zavrtěl hlavou. Šedivé vlasy měl tak špinavé a mastné, že se mu při tom prudkém pohybu ani nepohnuly. „Je tma, můj pane, takže nic nevidíte. Za všechno může ta odplata, pane,“ zašeptal a z jeho hlasu zazněl obrovský strach. „Odplata,“ opakoval ještě tišeji. „Všechno tu zničili. Ze všeho tu zbyly jenom třísky a smrt. Většinu lidí jsme pohřbili. Nejhorší bylo ukládat do země děti. Když se pořádně nadechnete, zjistíte, že se tady všude vznáší pach smrti.“

Třísky? Smrt? Garron měl pocit, že každým okamžikem vybuchne. U svaté Hermiony, co Tupper myslel tou odplatou? O čem to mluvil? Garron na starce nechtěl křičet, takže se jen zhluboka nadechl a řekl mu klidným tichým hlasem: „Řekni mi to! Pověz mi o té odplatě. Myslíš tím mor?“

„Ano, byl to mor, ale člověčího původu.“ Než však mohl Tupper pokračovat, ode dveří se odlepil stín a klopytavě zamířil přímo k nim. Byla to žena, stejně stará a shrbená jako Tupper.

„Můj pane?“ Hlas měla tenký a roztřesený. „Je to můj sladký chlapeček? Je to Garron? Tuppere, ty tu s ním stojíš, je to opravdu náš chlapec?“

„Ano, Migginsová, je to on, hrdý a silný. Jen se na něj podívej! Přijel nás zachránit.“

Garron si ji samozřejmě pamatoval. Připadalo mu neuvěřitelné, že je ještě naživu. „Jsi to skutečně ty, Migginsová?“

„Ano, chlapče.“

Za Migginsovou stál zbrojář Eller – tak hubený, že by se klidně mohl schovat za mladý stromek –, paži ovinutou kolem vyzábělých ramen staré služebnice. Nebyl příliš starý, ale vypadal zbědovaně a vyčerpaně, obličej měl popelavý a zdálo se, jako kdyby jenom přežíval a čekal, až ho sklátí smrt.

Migginsová vytáhla zpoza zad zapálenou svíčku, zvedla ji před sebe a pomalým krokem zamířila až ke Garronovi. Ten si všiml, že Migginsová má na sobě staré otrhané oblečení. Blížila se k němu pomalým šouravým krokem, který už na první pohled prozrazoval, že je to skutečně velice stará žena na sklonku života. Byla hubená a lehoučká jako pírko, tváře měla propadlé, působila stejně zbědovaně jako Tupper a Eller. Teď se mu pohledem doslova vpíjela do tváře.

„Ano, podívejme se, jak je náš nový pán velký! Byl jste pryč spoustu let, pane. Všechny ty roky nebyly jenom špatné, ale strašně rychle utekly a nechaly na nás všech hluboké stopy. Přinejmenším Tupper, Eller a já se už hrbíme k zemi, ale naštěstí v ní ještě neležíme spolu s ostatními.“ Usmála se na Garrona a poklonila se mu.

„Proč jsi ke mně nepřišla dřív?“ zeptal se jí Garron. Pomohl jí zase se napřímít a upřímně ji objal.

„Třeba jste nemusel být můj hošík. A mohl jste mi sebrat svíčku a popálit mě s ní na nose.“

„Žádné nebezpečí tvému nosu nehrozí, Migginsová. Už jsem tady. A ty i Tupper s Ellerem mi musíte vypovědět, co se tady stalo. Kde jsou všichni bojovníci? Kde jsou všichni moji lidé?“

Migginsová natáhla krk, aby se na Garrona mohla pořádně podívat, a zvedla svíčku ještě výš. „Máte matčinu sladkou tvář, ale ne její oči. Oči máte jako otec, ale není v nich ani stopy po jeho šílenství, díky svatému